

"Zonder bodemnormen zou Nederland er slechter aan toe zijn geweest." Die conclusie trokken deelnemers aan een bijeenkomst over bodemnormen in Schoonebeek. Gelukkig maar. Dan is al het werk daaraan niet voor niets geweest. Het is goed zo nu en dan je zegeningen te tellen. Het was niet allemaal pais en vree op die bijeenkomst. U kunt het zelf lezen in deze Nieuwsbrief. Ook kunt u zelf wel uitmaken wat u zin of onzin vindt.

In de vorige Nieuwsbrief Bodem schreef ik een stukje over de streefwaarden. Dit keer zijn de interventiewaarden aan de beurt. Deze waarden geven aan dat een grens wordt gepasseerd waarboven sprake kan zijn van ongewenste effecten. Het is goed dat er zulke waarden zijn. Jaren geleden was al duidelijk dat de hoogte van de interventiewaarden in verschillende grondsoorten verschillend moet zijn. Een zandgrond staat de verontreiniging immers gemakkelijk af aan zijn omgeving, waardoor er snel ongewenste effecten kunnen optreden. Een kleigrond en een veengrond kunnen veel soorten verontreiniging goed vasthouden. Bij eenzelfde gehalte als in een zandgrond hoeft dan nog steeds geen ongewenst effect op te treden. Een goede correctiefactor voor dit verschijnsel zou het adsorberende vermogen van de grond voor een bepaalde verontreiniging zijn. Dat adsorberende vermogen is goed meetbaar en meestal al bekend.

Voor de interventiewaarden bestaan inderdaad correctiefactoren. Men heeft echter gekozen voor dezelfde correctiefactoren als voor de streefwaarden. Die hebben te maken met het natuurlijke gehalte van klei aan diverse elementen en met de dichtheid. Deze oorzaken hebben slechts een zijdelings verband met het adsorberende vermogen.

De correctiefactoren zijn dus niet goed. En dat is jammer! Er zijn heel veel mensen bezig met het verbeteren van de normen. Zij doen er verstandig aan hun werkzaamheden te staken, en eerst voor goede correctiefactoren te zorgen.